

Rolnummer 6150
Arrest nr. 124/2016 van 6 oktober 2016

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over de artikelen 2, *d*), 49, 50 en 55, § 3, van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen, gesteld door de Franstalige Rechtbank van Koophandel te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschant, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 21 januari 2015 in zake de cvba « GT Holding », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 4 februari 2015, heeft de Franstalige Rechtbank van Koophandel te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1) Schenden de artikelen 2, *d*), en 50 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en voeren zij een discriminatie in, in voorkomend geval wegens de niet-naleving van het evenredigheidsbeginsel :

in zoverre aan de schuldeiser die in zijn overeenkomst zelf een beding heeft ingevoegd dat een mechanisme instelt dat kan worden gelijkgesteld met een pand en/of een voorrecht, zoals een beding van (bestaande en toekomstige) algemene inpandgeving van de schuldvorderingen van zijn schuldenaar te zijnen gunste of een beding van eigendomsvoorbehoud, in een gerechtelijk reorganisatieplan bij collectief akkoord gestemd met dubbele meerderheid van de schuldeisers zoals bepaald in artikel 54 van de wet van 31 januari 2009, geen enkele schuldvermindering, noch een aanzuiveringsplan van meer dan 24 maanden kan worden opgelegd,

terwijl de grondslag van dat beding per hypothese of in het algemeen niet overeenstemt met enig actief in het vermogen van de onderneming in gerechtelijke reorganisatie, en de andere schuldeisers, die niet eraan hebben gedacht een dergelijk beding in hun overeenkomst in te voegen, een vermindering van hun schuldvordering tot hoogstens 85 pct. kunnen krijgen ?

2) Schenden de artikelen 2, *d*), 49 en 50 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en voeren zij een discriminatie in :

in zoverre zij de homologatie lijken toe te staan, door de rechtbank, van een gerechtelijk reorganisatieplan bij collectief akkoord waarbij wordt voorzien in, enerzijds, de terugbetaling van de integrale schuldvordering van de schuldeiser in de opschorting die eveneens de hoedanigheid heeft van aandeelhouder van de onderneming in gerechtelijke reorganisatie, door het loutere feit dat de schuldvordering van die laatste haar grondslag vindt in een leningsovereenkomst die een beding van algemene inpandgeving van de schuldvorderingen bevat en, anderzijds, een vermindering van 85 pct. van alle gewone schuldvorderingen in de opschorting ?

3) Schendt artikel 55, § 3, van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en voert het een discriminatie in :

in zoverre het de controle van de feitenrechter beperkt tot het nagaan van de inachtneming van de vormvereisten die zijn opgelegd bij de wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen en van de naleving van de openbare orde, zonder de naleving van de fundamentele beginselen van de belangenafweging te kunnen controleren, waardoor misschien, zonder objectieve, relevante en evenredige verantwoording, een daadwerkelijke jurisdictionele bescherming wordt ontzegd aan de weliswaar gewettigde privébelangen van sommige schuldeisers ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de cvba « GT Holding », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. O. Creplet, advocaat bij de balie te Brussel;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Depré en Mr. E. de Lophem, advocaten bij de balie te Brussel.

De cvba « GT Holding » heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 2 juni 2016 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en A. Alen te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 29 juni 2016 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 29 juni 2016 in beraad genomen, in afwezigheid van rechter A. Alen, wettig verhinderd, en rechter T. Giet.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 15 juni 2014 sluit de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid « GT Holding », die niet meer in staat is al haar schulden te betalen, met de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid « Synapsys » een overeenkomst luidens welke de laatstgenoemde zich ertoe verbindt niet bepaalde geldsommen te lenen aan de eerstgenoemde, ofwel in de vorm van rechtstreekse stortingen aan die eerstgenoemde, ofwel door de schuldeisers van de lener rechtstreeks terug te betalen. Tussen die twee vennootschappen wordt tegelijk overeengekomen dat, teneinde de terugbetaling van de geleende sommen te waarborgen, de cvba « GT Holding » een « pand verleent op al haar bestaande en toekomstige schuldvorderingen die voortvloeien uit de overeenkomsten die zijn gesloten en zullen worden gesloten in het kader van haar activiteiten van industriële consultancy », waarbij wordt gepreciseerd dat specifiek de schuldvorderingen worden beoogd die voortvloeien uit een op 3 juli 2014 te sluiten overeenkomst en uit de eventuele verlenging ervan.

Op 17 oktober 2014 dient de cvba « GT Holding » bij de Franstalige Rechtbank van Koophandel te Brussel een verzoekschrift tot gerechtelijke reorganisatie in, teneinde het akkoord van haar schuldeisers over een reorganisatieplan te verkrijgen. Bij vonnis van 5 november 2014 verklaart die Rechtbank de procedure van gerechtelijke reorganisatie bij collectieve overeenkomst geopend en kent zij aan de cvba « GT Holding » een opschorting toe tot 24 januari 2015.

Op 18 december 2014 legt de cvba « GT Holding » ter griffie van de Rechtbank een reorganisatieplan neer waarbij de vennootschap die schuldenaar is, twee categorieën van gewone schuldeisers in de opschorting onderscheidt : enerzijds, de leveranciers, waaraan zij in hoofdzaak een vermindering met 85 pct. van hun schuldvorderingen voorstelt en, anderzijds, de openbare schuldeisers en de werknemers die houder zijn van niet-salariële schuldvorderingen, waaraan de cvba « GT Holding » in hoofdzaak een vermindering van 80 pct. van hun schuldvorderingen voorstelt. Daarnaast stelt dat plan, voor « Synapsys », waarvan het pand haar het statuut van enige buitengewone schuldeiser in de opschorting toekent, een volledige terugbetaling van haar schuldvordering voor, onder voorbehoud van, gedurende de periode van uitvoering van het plan (van januari 2015 tot 29 februari 2016), een beperking van de maandelijkse terugbetaling van de geleende sommen en van de maandelijkse betaling van de interesten die op die sommen verschuldigd zijn.

Op 7 januari 2015 wordt dat reorganisatieplan goedgekeurd door een meerderheid van schuldeisers die de helft van de in hoofdsom verschuldigde bedragen vertegenwoordigt.

De Franstalige Rechtbank van Koophandel te Brussel, die ertoe wordt gebracht dat plan te homologeren, heeft vragen bij de verenigbaarheid ervan met de openbare orde en meer bepaald bij de verenigbaarheid, met het algemeen beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, van het verschil in behandeling dat het tot stand brengt tussen de gewone schuldeisers in de opschorting en de enige buitengewone schuldeiser in de opschorting. De Rechtbank merkt in dat verband op dat de door « Synapsys » uitgeleende sommen, aangewend voor de betaling van schuldvorderingen van het personeel en van de administraties, het mogelijk hebben gemaakt het faillissement van de cvba « GT Holding » te voorkomen en hebben bijgedragen tot de continuïteit van die onderneming. Zij merkt ook op dat « Synapsys » de « managementvennootschap » is of is geweest van een natuurlijke persoon die de bestuurder en voornaamste vennoot van de cvba « GT Holding » is of is geweest, zodat het plan de integrale terugbetaling van die persoon, via zijn vennootschap, mogelijk maakt en ertoe leidt het eigen vermogen van de cvba « GT Holding » en bijgevolg de waarde van de aandelen van die persoon in die laatste vennootschap rechtstreeks te doen toenemen.

De Rechtbank beslist dus ambtshalve aan het Hof de drie hiervoor weergegeven prejudiciële vragen te stellen, waarbij zij bij wijze van voorlopige maatregel de uitvoering van het reorganisatieplan beveelt.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

Wat het standpunt van de cvba « GT Holding » betreft

A.1. De eerste prejudiciële vraag, die op twee verschillende manieren kan worden begrepen, is in hoofdorde niet ontvankelijk en dient in ondergeschikte orde ontkennend te worden beantwoord.

A.2.1. De prejudiciële vraag kan in de eerste plaats zo worden begrepen dat het Hof een vraag wordt gesteld over de grondwettigheid van het verschil in behandeling dat de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen tot stand brengt tussen de gewone schuldeisers in de opschorting en de buitengewone schuldeisers in de opschorting.

A.2.2. Het arrest nr. 8/2012 van het Hof erkent reeds, impliciet doch zeker, dat dat verschil in behandeling bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.2.3. De buitengewone schuldeisers in de opschorting en de gewone schuldeisers in de opschorting bevinden zich niet in vergelijkbare situaties omdat de eerstgenoemden een « bijzondere zekerheid » genieten ten aanzien van een te bepalen deel van het vermogen van hun schuldenaar die, in geval van samenloop, een recht van voorrang toekent op de opbrengst van de tegeldemaking van dat deel van dat vermogen, terwijl de laatstgenoemden geen enkele bijzondere zekerheid genieten of slechts beschikken over een algemeen voorrecht waarop de bijzondere voorrechten voorrang hebben.

A.2.4. Het verschil in behandeling tussen de twee voormelde categorieën van schuldeisers dat voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 31 januari 2009 met betrekking tot de inhoud van het plan van gerechtelijke reorganisatie is objectief en redelijk verantwoord en coherent met de traditionele regels van het zekerhedenrecht.

Het is niet onevenredig met het bij die wet nagestreefde doel om de schuldenaar toe te staan in zijn plan van gerechtelijke reorganisatie te voorzien in een wezenlijke aantasting van de rechten van de gewone schuldeisers in de opschorting, waarbij de restricties worden beperkt tot de rechten van de buitengewone schuldeisers in de opschorting die hij kan voorstellen. De ruimte die in dat verband wordt gelaten aan de schuldenaar, die het meest geschikt is om de noden van zijn onderneming in te schatten, geeft het juiste compromis weer tussen de noodzaak om de zakelijke zekerheden te beschermen en de zorg om bij voorrang de continuïteit van de onderneming te bevorderen.

Bovendien houden de in het geding zijnde regels rekening met het klassieke onderscheid tussen de algemene voorrechten en de bijzondere voorrechten en tussen de universele zekerheden en de bijzondere zekerheden, onderscheid dat voorkomt in andere regelingen inzake vereffening of reorganisatie van het vermogen, zoals het faillissement en de collectieve schuldenregeling, en dat de meeste verschillen in behandeling onder schuldeisers verantwoordt. Dat soort van verschil is inherent aan de definitie zelf van het voorrecht en aan de voorrang van het bijzonder voorrecht ten opzichte van het algemeen voorrecht die voortvloeit uit artikel 26 van titel XVIII van boek III van het Burgerlijk Wetboek.

A.3. De eerste prejudiciële vraag kan ook zo worden begrepen dat de gelijkstelling wordt bekritiseerd van het pand met betrekking tot alle bestaande en toekomstige schuldvorderingen van de schuldenaar, met een bijzondere zekerheid, waarbij aan de pandhoudende schuldeiser het statuut van bijzondere schuldeiser in de opschorting wordt toegekend.

Aldus begrepen is de vraag niet ontvankelijk omdat zij betrekking heeft op een lacune of op een vergelijkbare behandeling van verschillende situaties.

Bovendien steunt de in de prejudiciële vraag bekritiseerde gelijkstelling onbetwistbaar op de definitie van het begrip « bijzonder voorrecht » in artikel 2, *d*), van de wet van 31 januari 2009. Zij is bevestigd door de parlementaire besprekingen in verband met het begrip « specifiek in pand gegeven schuldvorderingen » die zijn voorafgegaan aan de wijziging van artikel 32 van die wet bij de wet van 27 mei 2013.

Het is niet onredelijk ervan uit te gaan dat het pand dat bestaat uit een te bepalen geheel van schuldvorderingen een bijzonder voorrecht is in de zin van artikel 2, *d*), van de wet van 31 januari 2009, rekening houdend met het klassieke onderscheid tussen het algemeen voorrecht en het bijzonder voorrecht, waarvan de grondslag op zeer algemene wijze kan worden gedefinieerd.

Wat het standpunt van de Ministerraad betreft

A.4.1. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

A.4.2. Daarin wordt verzocht de situatie van de schuldeisers in de opschorting die geen enkel voorrecht genieten, te vergelijken met de situatie van de schuldeisers in de opschorting die een pand of een voorrecht genieten.

De schuldenaar die een plan van gerechtelijke reorganisatie opstelt, kan de eerstgenoemden, die zijn onderworpen aan het stelsel van de gewone schuldeisers in de opschorting, een vermindering van hun schuldvordering opleggen, terwijl hij dat niet kan opleggen aan de laatstgenoemden, op wie het stelsel van de buitengewone schuldeisers in de opschorting van toepassing is, omdat de wetgever heeft geoordeeld dat een onevenredige aantasting van hun schuldvorderingen de kostprijs van het krediet riskeerde aan te tasten.

A.4.3. Het in het geding brengen van de grondwettigheid van dat verschil in behandeling komt erop neer de relevantie zelf van de voorrechten in het geding te brengen. Bovendien beletten de in het geding zijnde bepalingen geen enkele schuldeiser gebruik te maken van zijn contractuele vrijheid om met zijn schuldenaar een overeenkomst te sluiten over de inpandgeving van de schuldvorderingen van die laatstgenoemde.

Het in aanmerking nemen van de zekerheid waarmee een schuldvordering gepaard gaat, vormt bijgevolg een wettig doel dat het bekritiseerde verschil in behandeling verantwoordt.

A.4.4. Het verschil in behandeling dat de wet tot stand brengt tussen de gewone schuldeisers in de opschorting en de buitengewone schuldeisers in de opschorting is evenmin onevenredig omdat de rechtbank van koophandel, die wordt verzocht het plan van gerechtelijke reorganisatie te homologeren dat door een meerderheid van de schuldeisers is goedgekeurd, toeziet op de verenigbaarheid van dat plan met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie en, omwille van de naleving van de openbare orde, die homologatie vermag te weigeren indien het plan een onverantwoord en onevenredig verschil in behandeling voorstelt tussen de gewone schuldeisers in de opschorting en de buitengewone schuldeisers in de opschorting (Grondwettelijk Hof, 18 januari 2012, nr. 8/2012; Hof van Cassatie, 7 februari 2013, C.12.0165.F).

De parlementaire voorbereiding van de wijziging van artikel 55 van de wet van 31 januari 2009 bij de wet van 27 mei 2013 licht de beperkingen toe van de vrijheid van de ontwerper van een plan van gerechtelijke reorganisatie, maar geeft ook aan dat de rechtbank van koophandel, wanneer zij ermee belast is het door de schuldeisers goedgekeurde plan te homologeren, een onevenredigheid in een verschil in behandeling onder schuldeisers waarin dat plan voorziet, kan afkeuren.

De rechtbank van koophandel die in de onderhavige zaak vragen aan het Hof stelt, zou een eventuele onevenredigheid van het plan dat de cvba « GT Holding » aan haar heeft voorgelegd, zelf hebben kunnen afkeuren.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

Wat het standpunt van de cvba « GT Holding » betreft

A.5. De tweede prejudiciële vraag, die op twee verschillende manieren kan worden begrepen, is in hoofddeorde niet ontvankelijk en dient in ondergeschikte orde ontkennend te worden beantwoord.

A.6. Indien zij zo wordt begrepen dat het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over de grondwettigheid van het verschil in behandeling dat de wet van 31 januari 2009 tot stand brengt tussen de gewone schuldeisers in de opschorting en de buitengewone schuldeisers in de opschorting, roept zij dezelfde opmerkingen op als die welke in A.2 zijn geformuleerd.

A.7. De tweede prejudiciële vraag kan ook zo worden begrepen dat aan het Hof wordt gevraagd of het niet discriminerend is de schuldeiser die een rechtstreekse of onrechtstreekse aandeelhouder is van de schuldenaar die een plan van gerechtelijke reorganisatie heeft uitgewerkt, op dezelfde manier als de andere schuldeisers te behandelen.

Aldus begrepen is de vraag niet ontvankelijk omdat die een lacune in de wetgeving of een vergelijkbare behandeling van categorieën van personen die zich in een verschillende situatie bevinden, beoogt.

Ook al zou die vraag ontvankelijk zijn, dan nog zou zij ontkennend moeten worden beantwoord, omdat de schuldeiser van de onderneming in moeilijkheden die ook aandeelhouder of vennoot ervan is, niet anders moet worden behandeld dan de andere schuldeisers. Het risico dat de uitlener van een som geld neemt, verschilt niet wanneer hij ook aandeelhouder is van de onderneming die dat bedrag leent. Bovendien bevat de wet van 31 januari 2009 regels die zekerheid verschaffen omtrent de echtheid van de aangegeven schuldvorderingen en van de aan de rechtbank van koophandel meegedeelde gegevens. De echtheid van de schuldvordering die in het geding is in de zaak die aan de oorsprong van de prejudiciële vraag ligt, is overigens nooit betwist.

Wat het standpunt van de Ministerraad betreft

A.8. De tweede prejudiciële vraag, die identiek is aan de eerste, dient ontkennend te worden beantwoord om de in A.4 uiteengezette redenen.

Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

Wat het standpunt van de cvba « GT Holding » betreft

A.9. In hoofddeorde is de derde prejudiciële vraag niet ontvankelijk omdat de formulering ervan niet toelaat de categorieën van personen te identificeren die het voorwerp van een verschil in behandeling uitmaken.

Zelfs impliciet is het niet mogelijk de categorie van personen te definiëren die zou worden gediscrimineerd ten opzichte van de categorie van schuldeisers die niet hebben gestemd voor het plan van gerechtelijke reorganisatie. Er bestaat immers geen instelling die vergelijkbaar is met de gerechtelijke reorganisatie en die aan een rechter de bevoegdheid zou toekennen om de belangen van verschillende partijen die bij een vooraf gesloten overeenkomst zijn betrokken, af te wegen.

A.10. In ondergeschikte orde dient de derde prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord omdat zij steunt op een verkeerd begrip van de bevoegdheden van de rechterlijke macht.

In tegenstelling tot wat die vraag laat uitschijnen, is de rechterlijke macht louter de hoeder van de subjectieve rechten en is zij in de regel niet bevoegd om zich uit te spreken over de tegengestelde belangen van de privaatrechtelijke personen.

A.11.1. In zeer ondergeschikte orde zou de derde prejudiciële vraag zo kunnen worden begrepen dat het Hof wordt verzocht de situatie van de schuldeiser die niet heeft gestemd voor het plan van gerechtelijke reorganisatie, te vergelijken met de situatie van iedere andere rechtzoekende die is gebonden door die norm, waarbij hij zich heeft verzet tegen de aanneming ervan, maar die niettemin door een meerderheid van personen is aangenomen, door het feit dat de eerstgenoemde niet beschikt over het recht een rechtbank te verzoeken om na te gaan op welke manier het plan van gerechtelijke reorganisatie zijn belangen in aanmerking heeft genomen en in voorkomend geval een kennelijke aantasting van zijn belangen af te keuren, terwijl de laatstgenoemde een rechterlijk orgaan zou kunnen verzoeken om na te gaan op welke manier zijn belangen in aanmerking zijn genomen bij de aanneming van de norm waartegen hij zich heeft verzet, maar die hem bindt.

A.11.2. Daar de voormelde tweede categorie van personen niet bestaat, dient de aldus geïnterpreteerde prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

Een rechter heeft immers in de regel niet de bevoegdheid om zich uit te spreken over de inhoud van collectieve normen die privaatrechtelijke personen vrij hebben voorbereid en aangenomen.

A.11.3. De prejudiciële vraag zoals die in A.11.1 is geïnterpreteerd, dient eveneens ontkennend te worden beantwoord omdat de behandeling die is voorbehouden aan de schuldeiser die niet heeft gestemd voor het plan van gerechtelijke reorganisatie, redelijk is.

De onmogelijkheid voor de rechtbank van koophandel die zich uitspreekt over de homologatie van een plan van gerechtelijke reorganisatie om, verder dan de controle van de naleving van de openbare orde, te onderzoeken op welke manier dat plan rekening houdt met de belangen van de schuldeisers, is immers in overeenstemming met zowel de contractuele aard van dat plan, als met het algemeen beginsel van het verbod voor de rechterlijke macht om zich te mengen in de inhoud van de overeenkomsten die privaatrechtelijke personen vrij hebben gesloten. Daar iedere schuldeiser van een schuldenaar die een plan van gerechtelijke reorganisatie heeft opgesteld, wordt verzocht de in aanmerkingneming van zijn belangen in dat plan te beoordelen en erover te stemmen, is de meerderheid van die schuldeisers meer geschikt dan de rechtbank om te oordelen over de wijze waarop de belangen van elkeen in aanmerking zijn genomen, zonder afbreuk te doen aan het recht van dat rechtscollege om te waken over de naleving van de openbare orde.

Bovendien heeft het Hof reeds, bij zijn arrest nr. 8/2012, geoordeeld dat het redelijk is om aan de rechtbank van koophandel niet de bevoegdheid toe te kennen om de economische leefbaarheid van het plan van gerechtelijke reorganisatie te beoordelen, en dat die rechtbank niettemin, zonder de Grondwet te schenden, kan nagaan of de behandeling van de schuldeisers door dat plan bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Wat het standpunt van de Ministerraad betreft

A.12. De derde prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord om de in A.4.4 uiteengezette redenen.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen en de context ervan

B.1.1. Een procedure van gerechtelijke reorganisatie strekt tot « het behouden, onder toezicht van de rechter, van de continuïteit van het geheel of een gedeelte van de onderneming in moeilijkheden of van haar activiteiten » (artikel 16, eerste lid, van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen).

Een schuldenaar kan aan de bevoegde rechtbank het openen van een dergelijke procedure vragen met het oog op onder meer het verkrijgen van het akkoord van zijn schuldeisers over een plan van gerechtelijke reorganisatie (artikel 16, tweede lid, van dezelfde wet). Wanneer die rechtbank, op verzoek van de schuldenaar, de procedure van gerechtelijke reorganisatie geopend verklaart, stelt zij de duur van de aan de schuldenaar verleende opschorting vast, die kan worden verlengd (artikel 24, § 2, van dezelfde wet; artikel 38 van dezelfde wet, gewijzigd door artikel 21 van de wet van 27 mei 2013 « tot wijziging van verschillende wetgevingen inzake de continuïteit van de ondernemingen »).

B.1.2. Tijdens de opschorting die aan de schuldenaar is verleend, werkt die laatstgenoemde een plan van gerechtelijke reorganisatie uit dat een « beschrijvend gedeelte » en een « bepalend gedeelte » bevat (artikel 47, § 1, van de wet van 31 januari 2009).

Het eerste « beschrijft de staat van de onderneming, de moeilijkheden die ze ondervindt en de middelen waarmede zij deze wil verhelpen », « bevat een verslag over de betwistingen van schuldvorderingen [...] dat de belanghebbenden kan inlichten over de omvang en hun grondslag ervan » en « omschrijft nader hoe de schuldenaar de rendabiliteit van de onderneming zal herstellen » (artikel 47, § 2, van dezelfde wet).

Het bepalend gedeelte van het plan bevat « de maatregelen om de schuldeisers in de opschorting opgenomen op de [volledige lijst van de erkende of beweerde schuldeisers in de opschorting] te voldoen », lijst die eventueel wordt verbeterd of aangevuld na betwisting (artikel 47, § 3, van dezelfde wet).

Het reorganisatieplan beschrijft onder meer de rechten van alle schuldeisers in de opschorting, ongeacht de hoedanigheid van hun schuldvordering, de zakelijke of persoonlijke zekerheid die ze zeker stelt, het bijzonder of algemeen voorrecht dat met de schuldvordering gepaard gaat of het feit dat de titularis de hoedanigheid van schuldeiser-eigenaar of enige andere hoedanigheid heeft (artikel 48 van dezelfde wet).

B.2.1. De « schuldvorderingen in de opschorting » in de zin van de wet van 31 januari 2009 zijn de « schuldvorderingen ontstaan voor het vonnis dat de procedure van gerechtelijke reorganisatie opent of die uit het verzoekschrift of gerechtelijke beslissingen genomen in het kader van de procedure volgen » (artikel 2, *c*), van de wet 31 januari 2009, gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 27 mei 2013).

B.2.2. Artikel 2, *d*), van de wet van 31 januari 2009 bepaalt :

« Voor de toepassing van deze wet verstaat men onder :

[...]

d) ‘ buitengewone schuldvorderingen in de opschorting ’ : de schuldvorderingen in de opschorting die gewaarborgd zijn door een bijzonder voorrecht of een hypotheek en de schuldvorderingen van de schuldeisers-eigenaars; ».

De « gewone schuldvorderingen in de opschorting » zijn de « schuldvorderingen in de opschorting andere dan de buitengewone schuldvorderingen in de opschorting » (artikel 2, *e*), van de wet van 31 januari 2009).

Een « schuldeiser-eigenaar » is « de persoon in wiens hoofde tegelijkertijd de hoedanigheden verenigd zijn van titularis van een schuldvordering in de opschorting en van eigenaar van een lichamenlijk roerend goed dat niet in zijn bezit is en dat als waarborg geldt » (artikel 2, *f*), van dezelfde wet).

De « persoon die titularis is van een gewone schuldvordering in de opschorting » is een « gewone schuldeiser in de opschorting » (artikel 2, *g*), van dezelfde wet), terwijl « de persoon die titularis is van een buitengewone schuldvordering in de opschorting » een « buitengewone schuldeiser in de opschorting » is (artikel 2, *h*), van dezelfde wet).

B.3. Artikel 49 van de wet van 31 januari 2009, gewijzigd bij artikel 23 van de wet van 26 september 2011 « tot omzetting van Richtlijn 2009/44/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 tot wijziging van Richtlijn 98/26/EG betreffende het definitieve karakter van de afwikkeling van betalingen en effectentransacties in betalings- en afwikkelingssystemen en Richtlijn 2002/47/EG betreffende financiële zekerheidsovereenkomsten wat gekoppelde systemen en kredietvorderingen betreft », bepaalt :

« Het plan vermeldt de voorgestelde betalingstermijnen en de verminderingen op de schuldvorderingen in de opschorting, in kapitaal en intresten. Het kan in de omzetting van schuldvorderingen in aandelen voorzien, alsook in een gedifferentieerde regeling voor bepaalde categorieën van schuldvorderingen, onder meer op grond van de omvang of van de aard ervan. Het plan kan eveneens in een maatregel voorzien voor de verzaking aan de interesten of de herschikking van de betaling ervan, alsook in de prioritaire aanrekening van de bedragen die zijn gerealiseerd op de hoofdsom van de schuldvordering.

Het plan kan ook de gevolgen evalueren die de goedkeuring van het plan zou meebrengen voor de betrokken schuldeisers.

Het kan ook bepalen dat geen schuldvergelijking mogelijk zal zijn tussen de schuldvorderingen in de opschorting en de schulden van de schuldeiser-titularis die zijn ontstaan na de homologatie. Een dergelijk voorstel kan niet gedaan worden met betrekking tot samenhangende vorderingen.

Wanneer de continuïteit van de onderneming een vermindering van de loonmassa vereist, wordt in een sociaal luik van het reorganisatieplan voorzien, voor zover over een dergelijk plan niet eerder was onderhandeld. In voorkomend geval kan het in ontslagen voorzien.

Bij de uitwerking van dit plan worden de vertegenwoordigers van het personeel in de ondernemingsraad, of, indien er geen is, in het comité voor preventie en bescherming op het werk, of, indien er geen is, de vakbondsafvaardiging of, indien er geen is, een werknemersafvaardiging gehoord ».

B.4. Artikel 49/1 van de wet van 31 januari 2009, ingevoegd bij artikel 27 van de wet van 27 mei 2013, bepaalt :

« De voorstellen bevatten voor alle schuldeisers een betalingsvoorstel dat niet minder dan 15 procent van het bedrag van de schuldvordering mag bedragen.

Als het plan in een gedifferentieerde behandeling van de schuldeisers voorziet, mag de behandeling van de openbare schuldeisers die een algemeen voorrecht genieten, niet minder gunstig zijn dan die welke de best behandelde gewone schuldeisers in de opschorting genieten. Overeenkomstig het derde lid en met een strikte motivering kan in een lager percentage worden voorzien.

Het plan kan voor de hierboven vermelde schuldeisers of categorieën van schuldeisers, lagere percentages voorstellen op basis van dwingende en met redenen omklede vereisten die verband houden met de continuïteit van de onderneming.

Het plan kan geen vermindering of kwijtschelding bevatten van schuldvorderingen die zijn ontstaan uit vóór de opening van de procedure verrichte arbeidsprestaties.

Het plan kan niet voorzien in een vermindering van de onderhoudsschulden, noch van de schulden die voor de schuldenaar voortvloeien uit de verplichting tot herstel van de door zijn schuld veroorzaakte schade die verbonden is aan het overlijden of aan de aantasting van de lichamelijke integriteit van een persoon.

Het reorganisatieplan kan niet voorzien in een vermindering of kwijtschelding van de strafrechtelijke boeten ».

B.5. Artikel 50 van de wet van 31 januari 2009 bepaalt :

« Onverminderd de betaling van de interest die hen conventioneel of wettelijk op hun schuldvorderingen verschuldigd is, kan het plan in de opschorting voorzien van de uitoefening van de bestaande rechten van de buitengewone schuldeisers in de opschorting, voor een duur die vierentwintig maanden niet mag overschrijden vanaf het neerleggen van het verzoekschrift.

Het plan kan onder dezelfde voorwaarden in een buitengewone verlenging van die opschorting voorzien voor een termijn van maximum twaalf maanden. In dit geval bepaalt het plan dat bij het verstrijken van de eerste termijn die voor de opschorting is bepaald, de schuldenaar aan de rechtbank, nadat zijn schuldeiser is gehoord, het bewijs moet leveren dat de financiële toestand en verwachte inkomsten van de onderneming na het verstrijken van deze periode de integrale terugbetaling van de betrokken buitengewone schuldeisers in de opschorting redelijkerwijze mogelijk maken, en dat bij ontstentenis van dit bewijs de rechtbank beveelt dat een einde wordt gemaakt aan die opschorting.

Behoudens hun individuele toestemming of een minnelijk akkoord gesloten overeenkomstig artikel 15 of 43, waarvan een kopie is gevoegd bij het plan op het ogenblik van de neerlegging op de griffie, mag het plan geen enkele andere maatregel bevatten die de rechten van die schuldeisers aantast ».

B.6. Artikel 54 van de wet van 31 januari 2009 bepaalt :

« Op de dag gemeld aan de schuldeisers overeenkomstig artikel 26, § 1, tweede lid, 5°, en artikel 53, hoort de rechtbank het verslag van de gedelegeerd rechter en de middelen van de schuldenaar en de schuldeisers.

Het reorganisatieplan wordt geacht goedgekeurd te zijn door de schuldeisers wanneer de meerderheid van hen, die met hun onbetwiste of overeenkomstig artikel 46, § 3, voorlopig aanvaarde schuldvorderingen de helft van alle in hoofdsom verschuldigde bedragen vertegenwoordigen, voor stemmen.

Met de schuldeisers die niet aan de stemming deelnamen en hun schuldvorderingen wordt geen rekening gehouden bij het berekenen van de meerderheden ».

B.7. Artikel 55 van de wet van 31 januari 2009, vervangen bij artikel 28 van de wet van 27 mei 2013, bepaalt :

« § 1. Binnen veertien dagen na de zitting, en in elk geval vóór de vervaldag van de met toepassing van de artikelen 24, § 2, en 38, bepaalde opschorting, beslist de rechtbank of zij al dan niet het reorganisatieplan homologeert.

§ 2. Indien de rechtbank oordeelt dat de pleegvormen niet werden nageleefd of dat het plan de openbare orde schendt, mag zij bij een met redenen omklede beslissing en vooraleer recht te doen, aan de schuldenaar toestaan een aangepast reorganisatieplan aan de schuldeisers voor te leggen volgens de pleegvormen van artikel 53. In dit geval beslist zij dat de periode van opschorting wordt verlengd, zonder dat de bij artikel 38 bepaalde maximumtermijn echter kan worden overschreden. Zij stelt ook de datum vast van de zitting waarop zal overgegaan worden tot de stemming over het plan. Tegen de op grond van deze paragraaf gewezen beslissingen staat geen verzet of hoger beroep open.

§ 3. De homologatie kan slechts geweigerd worden in geval van niet-naleving van de pleegvormen die door deze wet worden opgelegd of wegens schending van de openbare orde.

Ze kan niet aan enige voorwaarde onderworpen worden die niet in het reorganisatieplan vervat is noch er enige wijziging in aanbrengen.

§ 4. Onder voorbehoud van de betwistingen die voortvloeien uit de uitvoering van het reorganisatieplan, sluit het vonnis dat oordeelt over de homologatie, de reorganisatieprocedure af.

Het wordt bij uittreksel in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt, door toedoen van de griffier ».

B.8. Artikel 57, eerste lid, van de wet van 31 januari 2009 bepaalt :

« De homologatie van het reorganisatieplan maakt het bindend voor alle schuldeisers in de opschorting ».

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.9. Uit de bewoordingen van de vraag en de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het verschil in behandeling dat de artikelen 2, *d*), en 50 van de wet van 31 januari 2009 tot stand zouden brengen tussen twee categorieën van

schuldeisers in de opschorting die zijn gebonden door een overeenkomst met de schuldenaar die ertoe gemachtigd is een plan van gerechtelijke reorganisatie uit te werken : enerzijds, diegenen die, als zekerheid van een handelsschuld, met de schuldenaar de in pandgeving zijn overeengekomen van een geheel van diens schuldvorderingen die waren ontstaan of nog niet waren ontstaan op het ogenblik van de overeenkomst en, anderzijds, de schuldeisers die, als zekerheid van hun schuld, niet beschikken over een bijzonder voorrecht of over een hypotheek en die geen schuldeiser-eigenaar zijn in de zin van artikel 2, f), van de wet van 31 januari 2009.

Alleen de laatstgenoemden zouden door het plan van gerechtelijke reorganisatie, uitgewerkt door de schuldenaar en goedgekeurd door de meerderheid van schuldeisers, ertoe kunnen worden gedwongen definitief te verzaken aan de betaling van 85 pct. van hun schuldvordering.

B.10. Het plan van gerechtelijke reorganisatie uitgewerkt door de schuldenaar en ter stemming voorgelegd aan de schuldeisers kan in principe voor iedere schuldeiser een voorstel tot betaling bevatten dat is beperkt tot 15 pct. van het bedrag van zijn schuldvordering (artikel 49/1, eerste lid, van de wet van 31 januari 2009, ingevoegd bij artikel 27 van de wet van 27 mei 2013), hetgeen erop neerkomt een definitieve verzaking aan de betaling van 85 pct. van die schuldvordering voor te stellen.

Dat plan kan een dergelijk voorstel voor de buitengewone schuldeisers in de opschorting evenwel niet bevatten zonder de voorafgaande toestemming van die laatstgenoemden, aangezien een dergelijk plan maatregelen die de rechten van die schuldeisers aantasten - andere dan de opschorting van de uitoefening van hun rechten voor een maximumduur van 36 maanden – alleen mag bevatten indien zij hun toestemming daarvoor hebben gegeven (artikel 50 van de wet van 31 januari 2009).

B.11.1. Artikel 2, d), van de wet van 31 januari 2009 vindt zijn oorsprong in een amendement op een wetsvoorstel, amendement dat de « buitengewone schuldvorderingen in de opschorting » definieert als « de schuldvorderingen in de opschorting die gewaarborgd zijn door een zakelijke zekerheid of een bijzonder voorrecht en de schuldvorderingen van de schuldeisers-eigenaars » (*Parl. St.*, Kamer, 2007-2008, nr. 160/2, p. 2).

De commentaar bij die definitie preciseert dat die schuldvorderingen die « een bijzondere behandeling [krijgen] zijn gewaarborgd door een zakelijke zekerheid, d.w.z. een waarborg of een hypotheek, of [...] in aanmerking [komen] voor een waarborg verstrekt door de retentie van een eigendomsrecht of via een bijzonder voorrecht » (*ibid.*, p. 45).

Het doel van de voormelde definitie was voornamelijk de bijzondere voorrechten en de hypotheeken te beogen en de algemene voorrechten uit te sluiten (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 995/3, p. 22).

B.11.2. Met een tweede amendement is die definitie van de « buitengewone schuldvorderingen in de opschorting » vervangen door de tekst die artikel 2, *d*), van de wet van 31 januari 2009 is geworden, weergegeven in B.2.2, teneinde « te verduidelijken » of « duidelijker te stellen » dat de door een algemeen voorrecht gewaarborgde schuldvorderingen geen « buitengewone schuldvorderingen in de opschorting » zijn (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 995/2, p. 15; *ibid.*, nr. 995/3, p. 22).

B.11.3. Uit de vergelijking van de tekst van het eerste amendement en de commentaar erbij (die de zakelijke zekerheid definieert als het geheel van panden en hypotheeken) met de uiteindelijk aangenomen tekst van artikel 2, *d*), van de wet van 31 januari 2009 (die de zakelijke zekerheden niet meer vermeldt maar een verwijzing naar de hypotheek behoudt) blijkt dat een schuldvordering waarvan de betaling wordt gewaarborgd door een pand geen « buitengewone schuldvordering in de opschorting » zou zijn.

De « schuldvordering [...] op het pand dat zich in het bezit van de schuldeiser bevindt » maakt evenwel deel uit van de « schuldvorderingen, op bepaalde roerende goederen bevoorrecht » (artikel 20, 3°, van titel XVIII, van boek III van het Burgerlijk Wetboek), namelijk de schuldvorderingen waaraan een « bijzonder voorrecht » is gekoppeld.

Een schuldvordering in de opschorting waarvan de betaling is gewaarborgd door een pand, moet dus worden beschouwd als een « buitengewone schuldvordering in de opschorting ».

B.12. Door elke maatregel die de rechten van de buitengewone schuldeisers in de opschorting aantast, andere dan de opschorting vermeld in B.10, in principe te verbieden,

biedt artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 de pandhoudende schuldeiser een bescherming die de gewone schuldeiser in de opschorting niet geniet, en voert het hiermee een verschil in behandeling in tussen de twee in B.9 omschreven categorieën van schuldeisers.

B.13. De bescherming van de buitengewone schuldeiser in de opschorting die voortvloeit uit artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 beantwoordt, zoals de andere in dat artikel opgenomen regels, aan de zorg om de rechten van de buitengewone schuldeisers in de opschorting niet « aan te tasten » teneinde de « kostprijs van het krediet » niet indirect ongunstig te beïnvloeden (*Parl. St.*, Kamer, 2007-2008, nr. 160/2, p. 68).

B.14. Wanneer de wetgever, in een aangelegenheid die uiteenlopende economische belangen betreft, de keuze maakt die hij het meest gunstig acht voor het algemeen belang, zou het Hof die keuze alleen kunnen afkeuren wanneer ze kennelijk onredelijk zou zijn of op kennelijk onevenredige wijze afbreuk zou doen aan de belangen van een categorie van personen.

B.15.1. Daar zij geen buitengewone schuldeisers in de opschorting zijn, genieten de schuldeisers die, als zekerheid van hun contractuele schuld, niet beschikken over een bijzonder voorrecht of over een hypotheek en die geen schuldeiser-eigenaar zijn in de zin van artikel 2, f), van de wet van 31 januari 2009, niet de bescherming waarin artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 voorziet.

Onder die schuldeisers bevinden zich evenwel titularissen van schuldvorderingen ontstaan uit arbeidsprestaties vóór het openen van de procedure van gerechtelijke reorganisatie, schuldvorderingen die niet het voorwerp kunnen uitmaken van een vermindering of een kwijtschelding in het plan van gerechtelijke reorganisatie (artikel 49/1, vierde lid, van de wet van 31 januari 2009).

B.15.2. Het pand, dat aan de schuldeiser het statuut van buitengewone schuldeiser in de opschorting en bijgevolg het voordeel dat voortvloeit uit artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 toekent, is een overeenkomst die elke schuldeiser vrij kan voorstellen aan zijn schuldenaar teneinde de betaling van de schuld van die laatstgenoemde te waarborgen.

B.15.3. De vereiste van de betaling van een minimumbedrag van 15 pct., opgenomen in artikel 49/1, eerste lid, van de wet van 31 januari 2009, is een maatregel die ertoe strekt « de gewettigde rechten van de schuldeisers te vrijwaren » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2692/001, p. 23).

B.15.4. In het licht van het algemeen rechtsbeginsel van gelijkheid en niet-discriminatie kan artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 niet zo worden geïnterpreteerd dat het toelaat dat het plan voorziet in verschillen in behandeling die niet redelijk verantwoord zijn.

Wanneer zij ertoe wordt gebracht de verenigbaarheid van een plan van gerechtelijke reorganisatie met de openbare orde te beoordelen (artikel 55, § 3, van de wet van 31 januari 2009, vervangen door artikel 28 van wet van 27 mei 2013), dient de rechtbank van koophandel na te gaan of de in het plan opgenomen verschillen in behandeling onder schuldeisers « functioneel zijn, dit is afgestemd op het behoud van de onderneming als economische entiteit » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2692/001, p. 24), of er een voldoende band bestaat tussen de « spreiding van de lasten tussen de gemeenschap [...] en bepaalde schuldeisers » en « de redding van een economische activiteit die het algemeen belang dient » (*ibid.*, pp. 24-25), en of de verschillen in behandeling niet alleen te verklaren zijn door de noodzaak om de goedkeuring van het plan door een meerderheid van de schuldeisers te verkrijgen (*ibid.*, p. 25) ongeacht de wil om de « fundamentele redding [...] van de onderneming » te verzekeren (*ibid.*, p. 25). In dat opzicht dient rekening te worden gehouden met de last die die verschillen in behandeling vertegenwoordigen voor de schuldeisers die minder gunstig worden behandeld (*ibid.*, pp. 24-25).

Indien het in B.9 vermelde verschil in behandeling, dat voortvloeit uit artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009, door de gezamenlijke toepassing van artikel 49/1, eerste lid, van dezelfde wet, bij de totstandkoming en de stemming van het plan van gerechtelijke reorganisatie concreet zou leiden tot een verschil in behandeling tussen gewone schuldeisers in de opschorting en buitengewone schuldeisers in de opschorting dat niet redelijk verantwoord is, kan de rechtbank van koophandel bijgevolg de homologatie van dat plan weigeren wegens schending van de openbare orde.

B.15.5. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de twee in B.9 omschreven categorieën van personen dat voortvloeit uit artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 niet kennelijk onredelijk is en geen kennelijk onevenredige aantasting inhoudt van de belangen van de gewone schuldeisers in de opschorting die zijn gebonden door een overeenkomst met de schuldenaar die een plan van gerechtelijke reorganisatie uitwerkt.

B.16. Artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009, in samenhang gelezen met artikel 2, *d*), van die wet, is niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.17. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

B.18.1. In de tweede prejudiciële vraag wordt het Hof verzocht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid van de artikelen 2, *d*), 49 en 50 van de wet van 31 januari 2009 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.18.2. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling wordt ingevoerd tussen categorieën van personen, op voorwaarde dat dat verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Hetzelfde beginsel verzet zich bovendien ertegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld zonder dat hiervoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het onderzoek van de verenigbaarheid van een wetsbepaling met dat beginsel veronderstelt met name dat de twee categorieën van personen die het voorwerp van een verschillende of identieke behandeling uitmaken, nauwkeurig worden geïdentificeerd.

B.18.3. De formulering van de prejudiciële vraag maakt het mogelijk twee categorieën van schuldeisers in de opschorting te identificeren : enerzijds, diegenen die aandeelhouder zijn van de schuldenaar die een plan van gerechtelijke reorganisatie uitwerkt, en met die laatstgenoemde een leningsovereenkomst hebben gesloten die gepaard gaat met een algemeen

pand dat alle schuldvorderingen van die schuldenaar betreft en, anderzijds, alle titularissen van een gewone schuldvordering in de opschorting.

B.19.1. In de regel komt het het rechtscollege dat het Hof een vraag stelt, toe te beoordelen of het antwoord op een prejudiciële vraag nuttig is om het voorgelegde geschil te beslechten.

Enkel wanneer het antwoord klaarblijkelijk niet nuttig is om het geschil te beslechten, kan het Hof beslissen dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft.

B.19.2. Noch uit de motieven van de verwijzingsbeslissing of het dossier dat het verwijzende rechtscollege aan het Hof heeft meegedeeld, noch uit enig ander procedurestuk blijkt dat een aandeelhouder van de onderneming die het voorwerp uitmaakt van het plan van gerechtelijke reorganisatie dat aan de homologatie van dat rechtscollege is voorgelegd, titularis is van een schuldvordering waarvan de betaling wordt gewaarborgd door een pand.

Uit die documenten blijkt evenmin dat dat plan voorziet in een vermindering van 85 pct. van alle gewone schuldvorderingen in de opschorting.

B.19.3. Het onderzoek van de grondwettigheid van de situatie van de twee in B.18.3 omschreven categorieën van personen is derhalve kennelijk niet nuttig om het geschil te beslechten dat voor het verwijzende rechtscollege hangende is.

De tweede prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

B.20. In de derde prejudiciële vraag wordt het Hof verzocht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid van artikel 55, § 3, van de wet van 31 januari 2009 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.21. Zoals is vermeld in B.18.2, veronderstelt het onderzoek van de bestaanbaarheid van een wetsbepaling met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie met name de nauwkeurige identificatie van twee categorieën van personen die het voorwerp van een verschillende of identieke behandeling uitmaken.

B.22. De bewoordingen van de derde prejudiciële vraag geven niet aan of het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over de grondwettigheid van een verschil in behandeling dan wel over die van een identieke behandeling.

Daarin worden evenmin de beoogde categorieën van personen aangegeven.

B.23. De derde prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 50, derde lid, van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen, in samenhang gelezen met artikel 2, *d*), van die wet, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- De tweede en de derde prejudiciële vraag behoeven geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 6 oktober 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

J. Spreutels